

Un Nova Orleans a la manresana

► El trio format per Joan Chamorro, Andrea Motis i Josep Traver omple el bar La Peixera en dos concerts que van donar el tret de sortida al cicle Diumenges de Jazz organitzat pel local

Crònica

PEP CORRAL | MANRESA

Desenes de persones fan cua per entrar al concert intentant enganyar el fred i aconseguir un bon lloc. Mentrestant, dins La Peixera, tres músics esperen per pujar a l'escenari mentre la sala es va omplint. El contrabaixista i saxofonista, Joan Chamorro, parla animadament amb el guitarrista Josep Traver sota la mirada de part del públic que els ha reconegut. Mentrestant, en segon pla, la jove cantant i trompetista Andrea Motis intenta passar desapercibuda i se sobressalta quan algú, a la barra propera, demana una cervesa d'una marca fonèticament similar al seu cognom. Aquesta tranquil·litat, però, durarà ben poc, ja que, tan bon punt tots tres intèrprets agafin els instruments, la sala es transformarà en una autèntica jazz cava.

L'actuació del Motis-Chamorro-Traver Trio va donar, ahir al vespre, un contundent tret de sortida a la tercera edició dels Diumenges de Jazz organitzats pel local. En dues sessions, i amb les entrades del tot exhaurides, el conjunt va desgranar un repertori ple de solos i improvisacions per treure el màxim suc possible a tots tres músics; des de l'agilitat de Traver fins a la força del saxo de Chamorro. Un Chamorro que es va mostrar sorprès per la rebuda del públic manresà i que, en començar el concert, va ser presentat pels propietaris de La Peixera com «el Pep Guardiola del jazz català» en referència a la seva tasca formant joves artistes en aquest gènere al capdavant de la Sant Andreu Jazz Band.

La major part de l'atenció del públic, però, va recaure en la ma-

Joan Chamorro, Andrea Motis i Josep Traver, ahir al vespre, durant la seva actuació a La Peixera

duresa vocal i tècnica d'Andrea Motis, sobretot tenint en compte que només té disset anys, així com en l'aparent contradicció entre el seu menuda física i la seva presència sobre l'escenari.

Un viatge arreu del món

Al llarg del concert, els ritmes del trio van conduir el públic de La Peixera per un viatge per diferents països d'arreu del món. Una idea, la del viatge, resumida irònicament per Chamorro, que no va dubtar a assegurar que, davant les dificultats que comportaria fer el viatge físicament, «ens haurem de conformar amb la música».

Així, els músics van guiar els assistents en un trajecte de la bossa

Bona part de l'atenció va recaure en la maduresa vocal i tècnica de la jove trompetista barcelonina

Els intèrprets van oferir un repertori on no van faltar ni els solos ni les improvisacions pròpies del gènere

nova brasilera fins al jazz més clàssic i festiu de la riba Mississipi passant per les voreres de Nova York amb la interpretació de *Moonriver*, tema inclòs en la banda sonora de la pel·lícula *Esmorzar amb diamants*. A més dels diversos racons del continent americà,

aquest particular viatge no va oblidar alguna aturada a l'altra banda de l'oceà en forma d'una peça del soul britànic més recent, en aquest cas el *You know I'm not good* de la desapareguda Amy Winehouse. Una peça, aquesta última, cantada per una Andrea Motis que va aconseguir transportar la peça al seu estil i superar còmodament l'examen.

Un viatge que es va completar amb un cop d'ull al passat amb l'homenatge a alguns dels grans noms del gènere com Billie Holiday, Louis Armstrong i Muddy Waters i amb una mirada a un futur proper que, segons va afirmar Chamorro, tornarà a dur al trio als escenaris manresans.

TEATRE CRÍTICA

UNA SIRENA NEDANT PEL CONSERVATORI

ASSUMPTA PÉREZ | MANRESA

LA SIRENETA

► Companyia Magatzem d'Arts. DIA: Dissabte 26 de gener a 2/4 de 6 de la tarda. Teatre Conservatori de Manresa.

Amb coreografies del coreògraf i ballarí manresà Guillem Cirera, la companyia Magatzem d'Arts presentava davant d'un teatre Conservatori ple, amb les entrades exhaurides, el seu darrer muntatge, *La Sirenetta*, adaptació teatral del conte clàssic d'Andersen amb influències estètiques i musicals del clàssic cinematogràfic de la factoria Disney. La trama argumental narra, cercant la proximitat amb l'espectador més menut, les aventures de la sirena Ariel, enamorada del príncep Eric, al qual va salvar d'un naufragi. Ariel deixarà en penyora la seva veu a la bruixa del mar, que li concedirà unes cames per estar prop del seu estimat. Però els plans de la bruixa van més enllà d'ajudar la jove sirena.

El muntatge de la companyia barcelonina té certa, però no regular ni constant, eficàcia a escena. Una inicial i prometedora idea, però que decau amb rapidesa i fragilitat. Bones idees escèniques desapropiades amb massa rapidesa que deixen el muntatge en un excessiu to naïf i oblidable, deixant sensació de poca cosa. Desajustaments tècnics i algun o un altre desencert musical, però, no van desanimar els més petits a seguir, malgrat el constant rebombori a la platea, les aventures d'Ariel i el príncep Eric. A la sortida, els espectadors més menuts no es varen voler perdre l'oportunitat de fotografiar-se o parlar amb els protagonistes.

Entrevista Xavier Rius

Escriptor. El seu nom està molt relacionat a l'estudi dels partits xenòfobs, però la ploma del moianès també està al servei de la ficció. «Amor a la carta» és la seva primera novel·la

«Hi he abocat molt de mi»

► El debut novel·lístic de Xavier Rius, veí de Moià, és una història d'amor

Entrevista

TONI MATA | RIU | MOIÀ

El periodista i escriptor Xavier Rius (Barcelona, 1959) canvia de registre i mostra els seus dons de novel·lista a *Amor a la carta*, el seu debut en el gènere. Autor de la controvertida *Xenofòbia a Catalunya*, a *Amor a la carta*, publicada pel segell moianès Raima, crea una història romàntica i d'intriga

protagonitzada per un carter encuriós per unes epístoles adreçades a un habitatge que ja no existeix.

Una història de cartes en l'era del whatsapp?

R No fa ni vint anys que jo m'enviava cartes amb la meua parella, que era a Mallorca. Però ara aquest món ja no existeix i això m'interessava. El carter de la meua història porta les missives a un lloc inexistent, però hi ha un motiu per

a tot plegat, no és esquizofrènic.

La història, però, no és real?

R No, no, però sí que hi ha referents que ho són. Jo vaig treballar a l'Hospitalet de Llobregat, que és on passa l'acció. Hi ha un lloc, entre l'Hospitalet i Esplugues de Llobregat, on estan a tocar dos carrers que porten el mateix nom, Molí. I això generava confusió.

Vostè viu a Moià des de fa vint anys. No va tenir la temptació de situar-hi els fets que narra?

R Hi ha un lloc imaginari a la no-

El periodista Xavier Rius

vel·la, Puig d'Empordà, però que jo identifico com el Moià dels anys 96, 97. Però, malgrat això, no vaig voler posar-hi Moià perquè m'hauria estat difícil, ja que aquí han passat coses que tothom sap i la temptació hauria estat novel·lar-les. Per això, i com que a mi m'agraden tant l'Empordà com la platja, vaig decidir crear un territori fictici.

També hi surt la pedofília. Per algun motiu?

R És un tema que jo vaig poder conèixer, però no és un tema central a la novel·la, sinó que em va servir

per fer entendre al lector com actuen els personatges. També parlo dels maltractaments, un tema que m'obsessiona.

Hi ha voluntat autobiogràfica en la novel·la?

R No, no, però sí que, en ser la primera que escric, hi he abocat coses molt personals. El fet mateix de posar en la història una casa que no existeix remet a l'època en què jo treballava a l'Hospitalet, ja que va ser un període en què es van tirar moltes cases a terra.

Ha fet un homenatge a aquesta ciutat, la segona amb més habitants de Catalunya?

R No, en absolut. De fet, el personatge d'*Amor a la carta*, en Joan, ve de Gràcia. L'Hospitalet ha estat una ciutat molt agredida per la corrupció urbanística.

També li agrada la intriga?

R Volia que n'hi hagués, però no com en una novel·la negra. Aquí no hi ha morts d'aquest tipus.